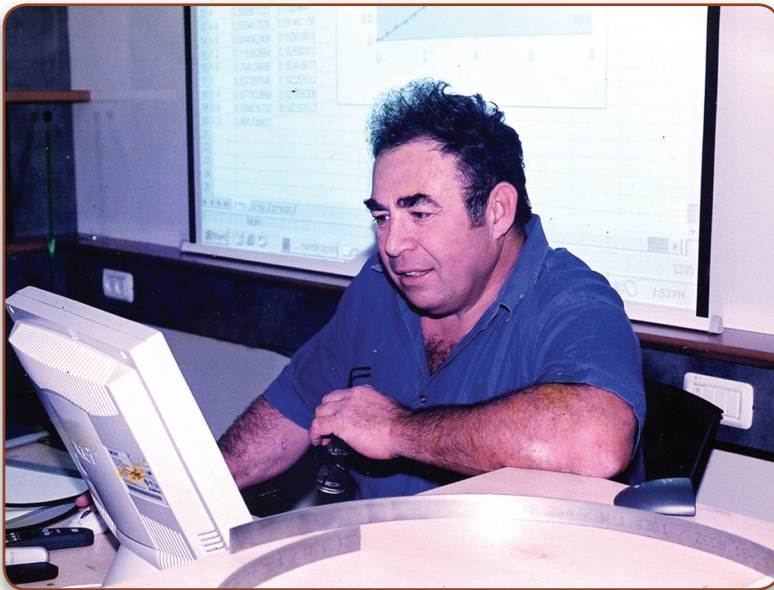

עדי רוזן, המורה שלי

אסתי מגן, המחלקה להוראת המדעים מכון ויצמן למדע ותיכון על שם אוסטרובסקי, רעננה

מורי היקר עדי,

כן, כן, אם לא שמת לב, אני היא התלמידה הנצחית שלך מזה 42 שנים. אני עומדת פה נרגשת כי ניתנת לי ההזדמנות לספר על המעגלים הרבים שבהם נפגשנו במשך 42 השנים האחרונות ולומר תודה ענקית!

הכול התחיל באפריל 1974, אמצע שנת לימודים. אני עולה חדשה, 9 חודשים בארץ, שזה עתה עברה עם משפחתי לירושלים, תלמידה בכיתה ט'. אתה עדי, מורה צעיר מאוד בן 25 המשמש כממלא מקום בתיכון רנה קסין (אז שייך לרשת אליאנס) המנסה ללמד אותנו פיזיקה.

רק לפני שבוע, כששוחחתי עם מרגושה (מרגלית חנצינסקאיה) הבנתי למה אתה לימדת והיא שרטטה במשך כל השנים את כל השרטוטים המורכבים על הלוח.

הסתבר לי שבתחילת כיתה ט', לפני שהגעתי לבית הספר, ציירת יום אחד קובייה על הלוח ואמרת שזה איש, לידו ציירת קובייה נוספת ואמרת שזו מכונית, ואז כל הכיתה פרצה בצחוק. מרגלית קמה והציעה לך דיל: "אתה תלמד ואני אשרטט" וכך הכיתה נרגעה והעסקה קוימה עד סוף י"ב.

בית הספר היה בית ספר צומח, ובמגמת הפיזיקה היינו 6 תלמידים: 3 בנות ו-3 בנים - מי אמר שלא היה אז שוויון מגדרי? לא אשכח את שיעורי הפיזיקה בימי שישי, בשעה שישי-שביעית. אתה זוכר למה? כי הם פשוט לא התקיימו! היית נכנס לשיעור ורואה את כולנו עייפים ומחכים לבוא השבת. מיד היית מתייעץ אתנו: "מה אתם אומרים, נבטל את השיעור ונשלים אותו במשך השבוע באיזה אחר צהרים?"

וכך נפגשנו אתך מדי שבוע, חלקנו בשעת אפס (מי שהצליח לקום) וחלקנו אחר הצהרים, ואתה לימדת את אותו החומר לפחות פעמיים - העיקר שהילדים יהיו מרוצים.

היית מסיע אותנו הבייתה, זכות קדימה לבנות, לוקח אותנו במכוניתך אל בית הספר; העיקר שיהיה לנו נוח ושגוע עם חשק ללמוד.

נפגשנו פעמים רבות בביתך, בחדר העבודה שלך שהיה מצויד בדלת אקוסטית כדי שעינת בת השנתיים לא תפריע. ישבנו כולנו סביב שולחן העבודה הענק שלך ותרגלנו.

גם במתמטיקה עזרת לנו לפני בחינות במסירות אין קץ ובאהבה גדולה. במעבדה לא היה ציוד. זכור לי שרצית למדוד את תאוצה הנפילה החופשית וחיפשת מטר למדידת גובה לפני שחרור הגוף אבל לא מצאת מטר. לפתע הסתכלת לעברי ושאלת: "אסתי מה הגובה שלך?" "מטר וחצי" ענית. בלי היסוס אמרת "אסתי תוריד את הנעלים ועמדי פה". כך ביצעת את ההדגמה כשאני משמשת כ"מטר אנושי" - נו טוב, מטר וחצי.

ההתמכרות שלך, עדי, לתורת היחסות ולאינישטיין התחילה עוד בשנות השבעים המוקדמות של המאה הקודמת. היינו בין בתי הספר הבודדים שלמדו יחסות פרטית כפרק בחירה ועד היום אני שומרת על ספר הלימוד. כאשר סיימנו את התיכון, נפרדנו מהמורה הצעיר והעגלגל, מלא הטוב, וכולנו הלכנו לדרכנו.

והנה, לאחר כמה שנים נפגשנו שוב במסדרונות תיכון "אוהל שם" ברמת גן, אני מורה צעירה, ואתה, עדי, ממלא מקום המפמ"ר - דוד סלע. המשכנו להיפגש גם בהשתלמויות, כשאתה, עדי, המורה, ואני שוב התלמידה. דבר לא השתנה פרט לגיל.

באחד המפגשים הצעת לי להחליף אותך בתיכון "היובל" בהרצליה, שם לימדת וריכזת את לימודי המגמה בתקופה שבה גרת ברעננה.

מובן שכדי לשכנע אותי לעזוב אימפריה כמו "אוהל שם", השתמשת בנשק האולטימטיבי: "יש שם מעבדה מצוינת ומצוידת אבל מה שבאמת חשוב - יש שם לבורנטית מעולה, חנה טנקל, ויהיה לך כיף ללמד שם ליד הבית". אכן צדקת, אבל אני מוכרחה לומר שהיה קצת מפחיד להיכנס לנעליים הגדולות שלך!

לא זו בלבד שלמדתי אצלך כמעט 4 שנים בתיכון, שעברתי השתלמויות אצלך, שהורשת לי את מקומך בתיכון "היובל" הרצליה, שהנחית אותי במשך שנתיים בקורס מורים מובילים... השיא עוד לפנינו!

יום אחד בני בן החמש ביקש להזמין אליו הביתה ילד מהגן ששמו ברק. אמא של ברק, אלי, הביאה אותו והילדים שיחקו נהדר. בשעה שבע בערב נשמעה דפיקה בדלת. אני פותחת והנה, אתה, עדי, עומד בפתח הדלת.

"עדי, מה אתה עושה פה?" קראתי בתדהמה ומאחור ברק צועק: "אבא אני פה, היה כיף אצל מורן". מגן החובה ועד כיתה ד', עם המעבר שלך לפרדסיה, ילדינו לא נפרדו זה מזה.

ומאז ועד היום אנחנו עובדים יחד כאן במחלקה ולאחרונה אפילו על אותו פרויקט - "הוראה מבוססת אבחון". אז עדי היקר, תודה ענקית על הזכות הגדולה להיות התלמידה הנצחית שלך!

ממך למדתי, דרך הדוגמה האישית שלך, עד כמה המורה יכול להיות משמעותי עבור תלמידיו; למדתי להקשיב לתלמידים, ללמוד מהם על הקשיים שלהם, כיצד לתמוך בהם ובעיקר למדתי לאהוב אותם.

ממך למדתי שמורה יכול לומר בכיתה "אחשוב על זה ואתן תשובה".

כששואלים אותי אם עדיין מלמדים פיזיקה מסירס זימנסקי אני עונה בגאווה "ממש לא! עדי רזן, המורה שלי מהתיכון, כתב ספר מצוין ללימוד מכניקה".

אז עדי היקר,

תודה ענקית על הליווי לאורך השנים, על התמיכה והדחיפה קדימה, על השיחות, על הפרגון, על האוזן הקשבת ועל העזרה בכל פעם שהייתי זקוקה לה. תמיד היית, ותישאר, המורה הנערץ שלי לפיזיקה.